

Arrest

nr. 250 251 van 2 maart 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: 1. X
2. X
in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen:
X
X
X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, op 10 november 2020 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 16 september 2020 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel 1bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 januari 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 februari 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 januari 2019 dienen de verzoekende partijen, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, een aanvraag in voor een machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 16 september 2020, met kennisgeving op 8 oktober 2020, wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 04.01.2019 werd ingediend door :

K., N. (...) (RR (...))

Geboren te Shtiqen Kukës op (...).1987

+ partner :

D., O. (...) (RR (...))

Geboren te Bulqizë, Diber op (...).1988

+ kinderen :

K.E. (...) (RR (...))

Geboren te Antwerpen op (...).2013

K.J. (...) (RR (...))

Geboren te Antwerpen op (...).2017

K.D. (...) (RR (...))

Geboren te Antwerpen op (...).2018

Nationaliteit: Albanië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen halen aan dat zij sinds 2009 (voor meneer) en 2013 (voor mevrouw) in België zouden verblijven. De studie van het administratief dossier toont dat Dhr K. (...) op 09.02.2010 een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 indiende en dat deze op 26.09.2013 ongegrond werd verklaard. Deze beslissing werd hem op 04.11.2013 betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Beide betrokkenen dienden op 26.11.2013 vervolgens een aanvraag tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 in, welke op 14.07.2014 onontvankelijk werd verklaard. Deze beslissing werd op 01.08.2014 aan hen beide betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Op 02.11.2015 werd naar aanleiding van een aanhouding wegens winkeldiefstal aan Mevr. D. (...) nogmaals een bevel betekend om het grondgebied te verlaten. Dhr K. (...) diende op 10.03.2015 een aanvraag in tot gezinshereniging met zijn Belgische vader (K.D. (...)) op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980. Deze aanvraag werd geweigerd op 27.08.2015. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 20.09.2015 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schorsend verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 24.02.2016 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkenes tweede aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische vader op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 08.04.2016, werd op 07.10.2016 negatief afgesloten. Betrokkenes derde aanvraag tot gezinshereniging met zijn Belgische vader op grond van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980, ingediend op 17.11.2016, werd op 15.05.2017 geweigerd. Deze beslissing (bijlage 20) werd op 17.05.2017 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten. Een schorsend

verzoek tot nietigverklaring van deze weigering werd op 24.10.2017 verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Toch persisteren betrokkenen want op 04.01.2019 dienen zij aldus onderhavige aanvraag 9bis in. Het mag duidelijk zijn dat hun 'lang' verblijf in België niet aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan de bevelen om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg dienden zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren of naar een land waar zij kunnen verblijven. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen verwijzen ook naar het feit dat Dhr K. (...) in het verleden over een legaal verblijf beschikte. Echter, betrokkenen dienden te weten dat het attest van immatriculatie afgeleverd in het kader van aanvraag tot gezinshereniging of een bijlage 35 afgeleverd in het kader van een schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een weigering van een aanvraag tot gezinshereniging geen verblijfstitels zijn maar enkel proceduredocumenten die bewijzen dat een aanvraag tot gezinshereniging of een schorsend beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen een weigering van een aanvraag tot gezinshereniging nog in behandeling is. Zoals reeds hoger vermeld werden alle aanvragen tot gezinshereniging, ingediend door Dhr K. (...), geweigerd. Eveneens werden al de beroepen tegen deze weigeringen tot gezinshereniging door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

Betrokkenen beweren dat zij vrezen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid indien zij zouden moeten terugkeren naar hun land van herkomst doch zij leggen geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkenen om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkenen vrezen voor hun leven, hun fysieke integriteit en hun vrijheid, volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dienen betrokkenen hun beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde art. 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het art. 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkenen beroepen zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen betrokkene de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkenen beroepen zich hiervoor ook op artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie (bij alle handelingen betreffende kinderen vormen de belangen van het kind de eerste overweging) en artikel 22bis van de Belgische grondwet (met name dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat). Echter, we merken op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is. Betrokkenen verwijzen in dit kader ook naar overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn (2011/95/EU) die stelt dat het belang van het kind bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten dient te zijn. We merken echter op dat richtlijn zich uitspreekt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor

personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Deze kwalificatierichtlijn is dan ook niet van toepassing op betrokkenen. Volledigheidshalve dienen we nog op te merken dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen. Bijgevolg is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Betrokkenen halen aan dat hun drie kinderen in België geboren zijn, welke een bijzondere band met België met zich meebrengt en dat hun oudste kind in België schoolloopt, dat zij opgroeit als een echte Belg. Echter, het loutere feit dat hun kinderen in België geboren zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Het feit dat hun oudste kind Era hier naar school gaat (1e leerjaar), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun oudste kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 5 jaar (J. (...) en D. (...)) niet leer- en/of schoolplichtig zijn in België.

Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij zij aanhalen dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op hun gezinsleven en dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands gezin-en privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In huidige aanvraag 9bis beroepen betrokkenen zich op het feit dat in België tal van familieleden legaal in België verblijven of de Belgische nationaliteit hebben. Betrokkenen tonen echter niet aan dat het feit dat de vader van K.N. (...) alsook zijn broer, zijn zus en diens gezin zich in België hebben, op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen twee getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke relaties die van die aard en intensiteit zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Met betrekking tot hun economische belangen legt enkel K.N. (...) loonfiches voor van interimwerk in de periode november 2017 – april 2018 en in de maand juli 2015. Dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat al hun economische belangen in België gevestigd zijn. Betrokkenen tonen dus niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezin-en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat betrokkenen van Albanese nationaliteit zijn en bijgevolg niet visumplichtig. Het staat betrokkene aldus vrij om op regelmatige basis terug naar België te komen voor een periode van 3 maanden en bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren zodat zij periodiek hun familie in België en hun sociale contacten kunnen bezoeken.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting

van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 32,5 jaar (voor mijnheer) en ruim 25 jaar (voor mevrouw) in Albanië waar ze geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkenen nooit een inbreuk begingen tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene in het verleden wel degelijk in aanraking is gekomen met het gerecht. Op 22.04.2014 werd K.N. (...) immers door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 15 maanden jaar met uitstel 5 jaren wegens diefstal met braak, inklimming of valse sleutels.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij lessen Nederlands gevolgd zouden hebben, dat zij contacten met Belgen zouden hebben, dat zij goed aangeschreven zouden staan, dat zij werkbereid zouden zijn) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Zij kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art 9.2 van de wet van 15.12.1980.”

Eveneens op 16 september 2020, met kennisgeving op 8 oktober 2020, wordt aan de tweede verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt. Dit is de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: D., O. (...)
geboortedatum: (...).1988
geboorteplaats: Bulqize, Diber
nationaliteit: Albanië

+ minderjarige kinderen

K.E. (...) (RR (...))
Geboren te Antwerpen op (...).2013
K.J. (...) (RR (...))
Geboren te Antwerpen op (...).2017
K.D. (...) (RR (...))
Geboren te Antwerpen op (...).2018

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, is zij een vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen:

In haar aanvraag dd. 04.01.2019 tot machtiging van verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980 verklaart betrokkene sedert 2013 in België verblijven. Zij heeft hiermee de maximale toegelaten duur ruimschoots overschreden.”

2. Over de rechtspleging

Waar de verwerende partij in haar nota vraagt de kosten ten laste van de verzoekende partijen te leggen, wijst de Raad erop dat de verzoekende partijen het voordeel van de kosteloze rechtspleging genieten, zodat aan geen van de partijen kosten van het geding ten laste kunnen worden gelegd. Het beroep is immers kosteloos.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22bis van de Grondwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. Zij menen dat er eveneens sprake is van schendingen van bepalingen van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991, B.S., 17 januari 1992 (hierna: het Kinderrechtenverdrag).

Het middel luidt als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid; De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te steunen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 02/04/2020, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: “De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland ”

Betrokkenen beroepen zich op art. 8 EVRM . “Waarbij zij aanhalen dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op hun gezinsleven en dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn.

In de huidige art. 9bis beroepen betrokkene zich op het feit dat in België tal van familieleden legaal in België verblijven of de Belgische nationaliteit hebben. Betrokkenen tonen echter niet aan dat het feit dat de vader van verzoeker alsook zijn broer, zijn zus en diens gezin zich in België hebben, op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de normale procedure de aanvraag tot machtiging van verblijf in te dienen”

Verzoekers zijn immers volledig afhankelijk van de steun die hen gegeven wordt door deze familieleden en die voor het overgrote deel in natura aangeboden wordt.

In Albanië kunnen verzoekers en hun drie kinderen op niemand beroep doen om te voorzien in hun dagelijks levensonderhoud. Zij kunnen een verblijf in Albanië om de machtiging tot verblijf daar aan te vragen niet bekostigen, hoe kort dit verblijf eventueel ook zou mogen zijn.

Verzoekers zijn volledig afhankelijk van hun familieleden met legaal verblijf in België; waardoor deze familiebanden zouden kunnen gelijk gesteld worden met het gezinsleven bedoeld in art. 8 EVRM, dat bescherming verdient.

Gelet op de omstandigheid dat verzoekers afhankelijk zijn van hun familieleden (vader, broer en zus van verzoeker) met legaal verblijf; volgt dat er wel degelijk sprake is van diepgaande persoonlijke relaties.

Indien de DVZ in het administratief dossier opmerkte dat de verzoekers familieleden, mn. broers en zussen , in België hebben , had zij zich ervan moeten vergewissen of deze familiebanden niet onder de toepassing van art. 8 EVRM zouden kunnen vallen.

De stelling van DVZ dat het erg onwaarschijnlijk is dat verzoekers geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van de aanvraag tot machtiging tot verblijf; is louter speculatief en onrealistisch en bijgevolg onredelijk te noemen.

Men kan zich inderdaad afvragen, zo verzoekers nog kennissen in Albanië zouden hebben, wie van hen er bereid zou kunnen gevonden worden / wie van hen er voldoende financiële middelen zou hebben om een familie van 5 personen gedurende een onbepaalde tijd ten laste te nemen.

De zorgvuldigheidsplicht legt DVZ op haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en om aan correcte feitenvinding te doen. DVZ had de mogelijkheid om bijkomende informatie over deze familiebanden in België en beweerde kennissen in Albanië, te vragen aan verzoekers. Er mogen immers geen feiten bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkenen inlichtingen te vragen of hen in de gelegenheid te stellen om stukken over te leggen.

Door dit niet te doen ging zij onzorgvuldig te werk met mogelijk een totaal foutieve inschatting van de leefomstandigheden als gevolg. De DVZ kon dan ook niet uitmaken of deze familiebanden in België toch geen uitzonderlijke omstandigheden uitmaakten, waardoor de aanvraag tot machtiging kon ingediend worden in België.

In zoverre zij betrekking heeft op de kinderen is de beslissing waartegen beroep gemotiveerd als volgt: Het loutere feit dat hun kinderen in België geboren zijn, opent naar Belgisch recht niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Het feit dat hun oudst kind hier naar school gaat, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden "

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten — hoorrecht

2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen

3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Het is dus niet aan verzoekster om al bij haar verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980, aan te tonen op welke wijze de Overheid, in casu de gemachtigde van de Minister, het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren.

Verzoekers kunnen immers niet vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden door de gemachtigde.

Deze positieve verplichting, om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, ligt bij de Overheid, de gemachtigde van de Minister, telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken ...

Ten onrechte wordt de situatie: lees het hoger belang van de kinderen door de Minister in de beslissing dd. 08/10/2020 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid, met de motivatie zoals hiervoor vermeld.

Of het oudste kind al dan niet gespecialiseerd onderwijs nodig heeft, is in feite niet ter zake dienend; feit is dat het kind school loopt in het Nederlands en bij elke min of meer langere afwezigheid van school een enorme leerachterstand zal oplopen; wat indruist tegen haar belang.

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

Bij de beoordeling van de door verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, kan hic en nunc, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de overheid om hierop haar beslissing te stoeien.

De beslissing van de minister tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk, omdat het leed dat de kinderen erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Wet. Te meer omdat de Minister bij de ontvankelijkheidsverklaring van de aanvraag, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde. Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden.”

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop het volgende in haar nota met opmerkingen:

“In een enig middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 62 van de Vreemdelingenwet;*
- artikel 3 van de wet van 29.07.1991;*
- artikel 22bis van de Grondwet;*
- het zorgvuldigheidsbeginsel;*
- het redelijkheidsbeginsel.*

Betreffende de vermeende schending van art. 3 van de Wet van 29.07.1991 en van art. 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 197879, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan besloten werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk te verklaren en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verder laat de verweerder gelden dat: - verzoekende partij tevens de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht, - het tegelijk aanvoeren van een schending van de formele én de materiële motiveringsplicht niet mogelijk is, nu het eventuele gebrek aan deugdelijke formele motivering het de betrokkene onmogelijk maakt uit te maken of de materiële motiveringsplicht geschonden is (R. v. St. nr. 93.123 dd. 20.12.2001), - wanneer verzoekende partij in staat zou zijn een schending van de materiële motiveringsverplichting aan te voeren, dit betekent dat van een eventuele schending van de formele motiveringsplicht geen gevolgen werden ondervonden.

De verweerder zal dan ook nog slechts repliceren in zoverre verzoekende partij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

Verweerder laat gelden dat uit de bestreden beslissing blijkt dat de aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat de verzoekende partij geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die kunnen rechtvaardigen dat de aanvraag in België wordt ingediend.

Luidens artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan het een vreemdeling, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij over een identiteitsdocument beschikt, worden toegestaan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Hieruit volgt dat enkel wanneer er buitengewone omstandigheden voorhanden zijn om het niet afhalen

van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, de verblijfsmachtiging in België kan worden aangevraagd. Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. Verweerder laat gelden dat uit art. 9 Vreemdelingenwet, duidelijk blijkt dat dit wetsartikel een algemene regel is, ten aanzien waarvan artikel 9bis Vreemdelingenwet zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering.

“als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland (...) De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd.” (R.v.V. nr. 104.221 dd. 31.05.2013)

De toepassing van artikel 9bis Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in: - wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn; zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging onontvankelijk worden verklaard; - wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om de verzoekende partij een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de Staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, en onder meer te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, wat betekent dat de buitengewone omstandigheden die de verzoekende partij heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom verzoekende partij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in het land van herkomst heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

In de aanvraag heeft verzoekende partij trouwens zelf het onderscheid gemaakt tussen elementen die de buitengewone omstandigheden en aldus de ontvankelijkheidsfase betreffen en elementen die de gegrondheidsfase van het te voeren onderzoek betreffen.

Uit de omstandige motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Minister de door verzoekende partij aangehaalde argumenten betreffende de ingeroepen buitengewone omstandigheden beantwoordt op kennelijk redelijke wijze.

Deze overwegingen laten verzoekende partij toe om te achterhalen om welke redenen de aanvraag tot verblijfsmachtiging door de gemachtigde van de Minister onontvankelijk wordt geacht.

Verweerder stelt vast dat de door verzoekende partij in haar aanvraag aangevoerde elementen door de gemachtigde van de Minister werden betrokken bij de beoordeling van de aanvraag, doch niet werden weerhouden, zoals uiteengezet in de bestreden beslissing.

Het komt dan ook aan verzoekende partij toe om met concrete argumenten aannemelijk te maken dat bij de beoordeling ervan niet werd uitgegaan van de juiste, feitelijke gegevens, deze niet correct werden beoordeeld dan wel dat de gemachtigde van de Minister op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen.

Zij blijft daartoe volledig in gebreke.

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekende partij de bestreden beslissing bekritiseert omdat de gemachtigde van de Minister zelf onvoldoende onderzoek zou hebben verricht. Volgens verzoekende partij kwam het aan de gemachtigde van de Minister toe om te onderzoeken op welke manier de kinderen van verzoekers beïnvloed zouden worden indien zij hun aanvraag om machtiging tot verblijf zouden moeten indienen in het land van herkomst.

Verweerder laat gelden dat het in de eerste plaats de verzoekende partij toekomt om erover te waken zich te bekwamen in elke procedure die zij heeft ingesteld, en, indien nodig, deze procedures te vervolledigen en te actualiseren. (R.v.V. nr. 26.814 van 30 april 2010)

In zoverre verzoekende partij stelt dat de minderjarige kinderen in België school lopen en een enorme leerachterstand zouden oplopen, indien zij naar hun land van herkomst zouden moeten terugkeren, wijst verweerder erop dat het schoollopen van kinderen niet per definitie aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid.

Zie ter zake:

“aangezien verzoeker niet heeft aangetoond dat hij geen onderwijs zou kunnen krijgen in Marokko en evenmin werd aangetoond dat hij nood zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs of een aangepaste infrastructuur die in Marokko niet voorhanden zou zijn, is het niet kennelijk onredelijk om de scholing van de verzoeker niet te beschouwen als een buitengewone omstandigheid. Deze stellingname van het

bestuur is trouwens in overeenstemming met de vaste rechtspraak van de Raad van State (R.v.St. 14 maart 2006, nr. 156.325; RvS 22 mei 2007 nr. 171.410)" (R.v.V. nr. 103.510 dd. 27.05.2013)

"Voorts dient erop te worden gewezen dat de Raad van State reeds meerder malen heeft geoordeeld dat het niet onredelijk is dat de gemachtigde van de minister/staatssecretaris beslist dat de aanwezigheid van schoolgaande kinderen geen buitengewone omstandigheid uitmaakt (RvS 14 maart 2006 nr. 156.325 en RvS 4 juli 2002, nr. 108.862)" (R.v.V. nr. 125.587 dd. 13.06.2014)

Verweerder wijst erop dat in de bestreden beslissing geheel terecht wordt overwogen dat het gegeven dat het oudste kind van verzoekers in België schoolloopt niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid daar verzoekers niet aantonen dat een scholing in het land van herkomst niet verkregen kan worden.

Ter zake wordt door de gemachtigde van de Minister ook gewezen op het feit dat de andere kinderen jonger zijn dan 5 jaar en dat zij niet leer- en/of schoolplichtig zijn in België.

Terwijl het artikel 22bis GW geen directe werking heeft zodat verzoekende partij er zich niet rechtstreeks op kan beroepen (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13) (R.v.V. nr. 105059 dd. 14-06-2013)

"3.4. Het artikel 22bis van de Grondwet, waarnaar wordt verwezen in het verzoekschrift, heeft geen directe werking (Parl.St. Kamer 2007-08 nr. 0175/005, 13), zodat de verzoekende partij daarom de rechtstreekse schending van dit artikel niet dienstig kan invoeren." (R.v.V. nr. 101.868 van 26 april 2013; zie ook R.v.V. nr. 100.251 van 29 maart 2013)

"(...), dient vastgesteld dat dergelijke algemene bepaling op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar eerder een symbolisch karakter zouden hebben. (Parl.St. Kamer, 2007-08 nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32." (R.v.V. nr. 123.800 dd. 12.05.2014)

Verzoekende partij stelt nog dat art. 8 EVRM werd geschonden, omdat het voordeel dat de maatschappij haalt uit de verwijdering, niet opweegt tegen het nadeel ervan.

Verweerder wijst er vooreerst op dat een aanvraag slechts in België kan worden ingediend indien de betrokkene aantoont dat er sprake is van buitengewone omstandigheden. Het komt niet aan de gemachtigde van de Minister toe om te bewijzen dat de Belgische staat een 'voordeel' haalt uit de verwijdering.

Het is bovendien niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de Minister om te oordelen dat verzoekers niet aannemelijk maken dat er sprake is van een beschermenswaardige relatie in de zin van artikel 8 van het EVRM met hun familieleden die legaal in België verblijven.

Het is dan ook louter ter volledigheid dat verweerder laat gelden dat artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

De verzoekende partij dient in de eerste plaats het bestaan van een beschermenswaardige relatie te bewijzen, wanneer zij zich beroept op art. 8 EVRM.

"Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie." (R.v.V. nr. 48.465 dd. 23.09.2010)

"Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden." (R.v.V. nr. 107.498 dd. 29.07.2013)

De verzoekende partij faalt ter zake in de op haar rustende bewijslast.

Immers geldt de verplichting om het grondgebied te verlaten voor het gehele kerngezin van de verzoekende partij, waarbij door de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken, Volksgezondheid, Asiel en Migratie bovendien is gemotiveerd nopens de reden waarom het schoollopen van de minderjarige kinderen in België an sich niet verhindert om tijdelijk terug te keren naar het land van herkomst.

Gelet op het feit dat de bestreden beslissing geldt voor het gehele gezin, kan dan ook niet worden ingezien op welke wijze de bestreden beslissing het gezinsleven van de verzoekende partij zou ontwrichten.

“Voor zover uit hun betoog blijkt dat verzoekers artikel 8 EVRM geschonden achten, dient de Raad vast te stellen dat de bestreden beslissing geldt voor het hele gezin en dan ook niet kan ingezien worden hoe de bestreden beslissing ‘het gezin van verzoekers ontwricht’.” (R.v.V. nr. 110.110 dd. 19.09.2013)

“Verzoeker kan dan ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat de bestreden beslissing ertoe leidt dat de gezinscel zou worden verbroken. Zowel verzoeker als zijn echtgenote kregen immers beiden een weigeringsbeslissing.” (R.v.V. nr. 132.810 dd. 05.11.2014)

In zoverre verzoekers verwijzen naar de beweerde band met de vader, broer, zus en diens gezin van dhr. K. (...).

Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige verwanten gesproken worden indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt (EHRM 9 oktober 2003, nr. 46321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 273191/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE. *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97).

Verzoekers maken niet aannemelijk dat er sprake is van een bijkomende vorm van afhankelijkheid. Zij stellen dat zij volledig afhankelijk zijn van de steun van deze familieleden, doch zij blijven in gebreke om dit te concretiseren.

Zie ter zake:

“Andere gezinsbanden, bijvoorbeeld tussen meerderjarige broers en zussen, tussen meerderjarige kinderen en hun ouders, tussen ooms of tantes en neven of nichten, enz. vallen pas onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM in zoverre bijkomende elementen van afhankelijkheid worden aangetoond anders dan de normale affectieve banden.” (R.v.V. nr. nr. 142.746 van 3 april 2015)

Een schending van art. 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

De verweerder laat, ten overvloede en strikt subsidiair, gelden dat in casu geen toetsing aan de hand van artikel 8, tweede lid EVRM dient te gebeuren. Immers heeft de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating verzocht en betreft de bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna afgekort EHRM) is van oordeel dat er geen inmenging is en derhalve geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 EVRM dient te gebeuren indien het om een eerste toelating gaat.

In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

“Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.” (zie onder andere R.v.V. nr. 71 430 van 7 december 2011)

In casu toont de verzoekende partij niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Verweerder wijst erop dat gedurende een periode van tijdelijke verwijdering er nauw contact met de beweerde relaties in België kan worden onderhouden via de moderne communicatiekanalen.

“In casu wijst de verzoeker slechts op het gegeven dat hij ‘inmiddels een duurzame relatie onderhoudt met de Belgische onderdaan mevrouw H.S.D., met wie hij reeds geruime tijd samenwoont’, doch laat hij na concrete hinderpalen aan te voeren voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven met zijn Belgische partner elders. (...) De bestreden beslissing verhindert niet dat zijn partner hem bezoekt in het land van herkomst of elders. Verder kunnen moderne communicatietechnologieën de verzoeker in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met zijn partner en de banden met haar verder te onderhouden (EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100)” (R.v.V. nr. 141.063 dd. 16.03.2015)

Aldus kan de opgeworpen schending van artikel 8 EVRM niet worden aangenomen.

Voorts, en dit geheel ten overvloede merkt de verweerder op dat het EHRM inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan heeft herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67).

De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Zie ook:

“Zij heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng t.a.v. vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.” (R.v.V. nr. 135.172 dd. 17.12.2014)

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van die documenten geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr. 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De bestreden beslissing heeft inderdaad niet tot gevolg dat de verzoekende partij definitief het grondgebied dient te verlaten, doch enkel dat zij tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat zij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, de verzoekende partij dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr. 170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

“Het bestreden bevel leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Het heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat voldaan is aan in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. Het bestreden bevel sluit niet uit dat de verzoeker de opheffing van het hiermee gepaarde inreisverbod vraagt op grond van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet en vervolgens een visum aanvraagt met het oog op eventuele gezinshereniging in België. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoeker niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.” (R.v.V. nr. 150.973 dd. 18.08.2015)

De schending van art. 8 EVRM wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

De verweerder wijst er daarbij op dat de gemachtigde van de Minister een ruime beleidsvrijheid heeft bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij onderzoekt enkel of de gemachtigde van de Minister in redelijkheid is kunnen komen tot de door hem gedane vaststelling van feiten en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn welke met die vaststelling onverenigbaar zijn. In het kader van een marginale toetsing wordt de aangeklaagde onwettigheid slechts dan gesanctioneerd wanneer daarover geen redelijke twijfel kan bestaan m.a.w. wanneer de beslissing kennelijk onredelijk is

13/13

(R.v.V. nr. 14.410 van 25 juli 2008). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vermag zich niet in de plaats te stellen van de gemachtigde van de Minister, hetgeen verzoekende partij schijnbaar vergeet.

Verzoekende partij slaagt er niet in de beoordeling van de bestreden beslissing dat geen buitengewone omstandigheden zijn aangetoond, te weerleggen. Verzoekende partij maakt de aangevoerde schending

van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel niet aannemelijk. De bestreden beslissing werd afdoende gemotiveerd.

Het enig middel is onontvankelijk, minstens ongegrond. Het kan niet worden aangenomen.”

3.3. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Uit het verzoekschrift blijkt dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing kennen, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt.

De verzoekende partijen bekritisieren de eerste bestreden beslissing inhoudelijk en voeren zo de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Nazicht van de materiële motivering vergt in voorliggende zaak een onderzoek in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, op grond waarvan de eerste bestreden beslissing werd genomen.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn

omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Omstandigheden die bijvoorbeeld betrekking hebben op de lange duur van het verblijf in België, de lange duur van de asielpcedure, de goede integratie, het zoeken naar werk, het hebben van vele vrienden en kennissen, betreffen de gegrondheid van de aanvraag en kunnen derhalve niet verantwoord worden waarom deze in België en niet in het buitenland, is ingediend (RvS 9 december 2009, nr. 198 769).

Waar de verzoekende partijen aanvoeren dat zij volledig afhankelijk zijn van steun van in België verblijvende familieleden met legaal verblijf, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zij dit op zich niet als buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet aanbrachten in hun aanvraag, zodat van de verwerende partij niet kan worden verwacht dat zij specifiek op dit punt motiveert in de eerste bestreden beslissing. De verzoekende partijen beperken zich bovendien tot loutere beweringen die zij nalaten te staven met zelfs een begin van bewijs. Evenmin staven zij de bewering dat zij een verblijf in Albanië, hoe kort ook, niet zouden kunnen bekostigen.

In zoverre zij menen dat de banden met familieleden en andere sociale contacten in België vallen onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, wijst de Raad er vooreerst op dat de verwerende partij omtrent deze elementen als volgt motiveert in de eerste bestreden beslissing:

“Betrokkenen beroepen zich op artikel 8 EVRM waarbij zij aanhalen dat een terugkeer een inbreuk zou uitmaken op hun gezinsleven en dat al hun economische en sociale belangen in België gevestigd zijn. Het klopt dat er een afweging gemaakt dient te worden tussen iemands gezin-en privéleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Verder stellen we vast dat betrokkenen niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden vallen. In huidige aanvraag 9bis beroepen betrokkenen zich op het feit dat in België tal van familieleden legaal in België verblijven of de Belgische nationaliteit hebben. Betrokkenen tonen echter niet aan dat het feit dat de vader van K.N. (...) alsook zijn broer, zijn zus en diens gezin zich in België hebben, op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hen zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om via de normale procedure de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Met betrekking tot hun in België opgebouwde sociale leven leggen betrokkenen twee getuigenverklaringen voor. Echter, uit deze verklaringen blijkt niet dat er sprake is van diepgaande persoonlijke relaties die van die aard en intensiteit zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending zou uitmaken van artikel 8 EVRM. Met betrekking tot hun economische belangen legt enkel K.N. (...) loonfiches voor van interimwerk in de periode november 2017 – april 2018 en in de maand juli 2015. Dit is ruim onvoldoende om aan te tonen dat al hun economische belangen in België gevestigd

zijn. Betrokkenen tonen dus niet aan dat de door hen opgebouwde sociale relaties van die aard en intensiteit zijn dat zij, in casu, wel onder de bescherming van artikel 8 EVRM zouden kunnen vallen. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt dan ook niet. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een effectieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat de betrokkenen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkenen niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v. Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639). Volledigheidshalve kan er nog opgemerkt worden dat betrokkenen van Albanese nationaliteit zijn en bijgevolg niet visumplichtig. Het staat betrokkene aldus vrij om op regelmatige basis terug naar België te komen voor een periode van 3 maanden en bij de gemeente een aankomstverklaring te laten afleveren zodat zij periodiek hun familie in België en hun sociale contacten kunnen bezoeken.

Betrokkenen beroepen zich op het feit dat zij geen banden meer zouden hebben met hun land van herkomst. Echter, het lijkt erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zouden kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkenen verbleven immers ruim 32,5 jaar (voor mijnheer) en ruim 25 jaar (voor mevrouw) in Albanië waar ze geboren en getogen zijn. Hun verblijf in België, hun integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met hun relaties in het land van herkomst. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid."

Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

- '1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.'*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

De Raad wijst er op dat artikel 8 van het EVRM enkel effectief beleefde nauwe persoonlijke banden beoogt. De bescherming die deze bepaling biedt heeft hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Dit gezin is beperkt tot de ouders en de kinderen, en kan slechts zeer uitzonderlijk worden uitgebreid naar andere naaste familieleden die een belangrijke rol kunnen spelen binnen het gezin. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelt ook dat 'de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden' (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003,

Benhebba/Frankrijk, § 36). Het bestaan van een gezinsband in de zin van artikel 8 van het EVRM tussen de verzoekende partijen en de beweerde familieleden in België wordt niet aangetoond.

Verder weerleggen de verzoekende partijen met hun betoog geenszins de motivering in de eerste bestreden beslissing inzake de aangevoerde gezinsband tussen hen en het in België opgebouwde sociale leven zoals net geciteerd. Het louter feit dat zij het niet eens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing is niet voldoende om deze te weerleggen. De verzoekende partijen voeren geen elementen aan waarmee geen rekening is gehouden bij het nemen van de eerste bestreden beslissing. In zoverre zij van de verwerende partij verwachten dat deze op eigen initiatief een onderzoek voert naar de aard van de band tussen familieleden, kunnen de verzoekende partijen niet worden gevolgd. Zij gaan er aan voorbij dat de bewijslast in het kader van een aanvraagprocedure op de aanvrager rust, zodat zij niet van de verwerende partij kunnen verwachten dat deze vraagt bepaalde documenten aan het dossier toe te voegen of dat zij bepaalde inlichtingen opvraagt of een eigen onderzoek voert. Geenszins blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partijen niet de kans kregen hun situatie toe te lichten. De verzoekende partij tonen verder niet aan dat zij werden belet stukken aan hun dossier toe te voegen, en laten bovendien na te verduidelijken welke stukken zij dan wel zouden hebben voorgelegd mocht de verwerende partij er hen naar hebben gevraagd, laat staan dat zij aantonen dat deze een ander licht op de zaak zouden hebben geworpen en de eerste beslissing zouden hebben beïnvloed op een voor de verzoekende partijen positieve manier. Zij kunnen de verwerende partij niet verwijten hypothetisch en louter speculatief te motiveren als het gebrek aan informatie aan hen is te wijten. Zo kon van hen verwacht worden dat zij onder meer bewijs zou hebben voorgelegd dat zij niet bij familie, vrienden of kennissen in Albanië terecht kunnen in het kader van hun aanvraag. Zij tonen niet aan dat zij hiertoe niet de mogelijkheid hadden. Het komt niet aan de verwerende partij in het kader van een aanvraagprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet toe om zelf uit te zoeken of er omstandigheden zijn die een terugkeer naar het land van herkomst bemoeilijken of verhinderen. Bovendien geven de verzoekende partijen zelf aan dat er “mogelijk een totaal foutieve inschatting van de leefomstandigheden” in Albanië gebeurde, maar laten zij na hierover duidelijkheid te verschaffen en beperken zij zich zelf tot een louter hypothetisch betoog.

Vervolgens verwijten de verzoekende partijen de verwerende partij een gebrekkige toetsing aan het hoger belang van het kind.

De Raad merkt vooreerst op dat in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt gemotiveerd inzake het hoger belang van het kind en de daaromtrent aangevoerde elementen in de aanvraag, namelijk:

“Betrokkenen beroepen zich op het Kinderrechtenverdrag, met name op artikel 3. Wat dit aangehaalde Verdrag van de Rechten van het Kind betreft; de Raad van State heeft gesteld dat dit Verdrag in zijn geheel geen directe werking heeft (RvS, arrestnr. 100.509 van 31.10.2001, RVV nr. 107.646 van 30.07.2013, RVV nr. 107.495 dd 29.07.2013, RVV nr. 107.068 van 22.07.2013 en RVV nr. 106.055 van 28.06.2013). Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd (cf. RvS 28 juni 2001, nr. 97 206). De bepalingen van het VN Kinderrechtenverdrag volstaan wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. In deze zin kunnen betrokkene de rechtstreekse schending van dit artikel van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen. Volledigheidshalve merken we op, met betrekking tot de vermeende schending van artikel 3 van dit verdrag, dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst het belang van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is (RVV nr 107.495 dd 29.07.2013). Betrokkenen beroepen zich hiervoor ook op artikel 24 van het Handvest inzake de grondrechten van de Europese Unie (bij alle handelingen betreffende kinderen vormen de belangen van het kind de eerste overweging) en artikel 22bis van de Belgische grondwet (met name dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat). Echter, we merken op dat betrokkenen niet concreet verduidelijken of aantonen dat een terugkeer naar het land van herkomst de belangen van hun kinderen schaadt, temeer daar een dergelijke terugkeer niet steeds noodzakelijkerwijs tegen het belang van het kind is. Betrokkenen verwijzen in dit kader ook naar overweging 18 van de herschikte kwalificatierichtlijn (2011/95/EU) die stelt dat het belang van het kind bij de uitvoering van deze richtlijn een van de hoofdoverwegingen van de lidstaten dient te zijn. We merken echter op dat richtlijn zich uitspreekt over de normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als

personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming. Deze kwalificatierichtlijn is dan ook niet van toepassing op betrokkenen. Volledigheidshalve dienen we nog op te merken dat betrokkenen de wettelijke vertegenwoordigers zijn van de minderjarige kinderen. Bijgevolg is het in het belang van de kinderen dat zij de administratieve situatie van hun ouders volgen.

Betrokkenen halen aan dat hun drie kinderen in België geboren zijn, welke een bijzondere band met België met zich meebrengt en dat hun oudste kind in België schoolloopt, dat zij opgroeit als een echte Belg. Echter, het loutere feit dat hun kinderen in België geboren zijn, opent, naar Belgisch recht, niet automatisch enig recht op verblijf. Evenmin maakt dit een terugkeer naar het land van herkomst bijzonder moeilijk. Het feit dat hun oudste kind E. (...) hier naar school gaat (1e leerjaar), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun oudste kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Daarbij komt nog dat kinderen jonger dan 5 jaar (J. (...) en D. (...)) niet leer- en/of schoolplichtig zijn in België.

De verzoekende partijen kunnen gelet op het voorgaande niet ernstig voorhouden dat bij het nemen van de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van hun drie minderjarige kinderen. Met hun vage betoog brengen zij echter geen elementen aan die afbreuk doen aan de analyse van de verwerende partij, die concludeert dat de eerste bestreden beslissing geen afbreuk doet aan het belang van de kinderen, in wiens belang het is in de gegeven situatie om de status van de ouders te volgen. De Raad kan nog aanstippen dat de bestreden beslissingen gelden voor alle gezinsleden.

Waar zij opmerken dat het oudste kind schoolloopt in België en dat het een enorme leerachterstand zal oplopen bij een lange afwezigheid, weerleggen zij geenszins de motivering dat *“Het feit dat hun oudste kind E. (...) hier naar school gaat (1e leerjaar), kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van hun oudste kind geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.”* Het feit dat zij er een andere mening op na houden dan de verwerende partij weerlegt de motivering niet. Zij beperken zich tot een niet-geconcretiseerd betoog waarbij zij slechts elementen aangehaald in de aanvraag herhalen. Zij maken niet aannemelijk welk leed de kinderen wordt aangedaan louter door het nemen van de bestreden beslissingen.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 22bis van de Grondwet, dient erop gewezen te worden dat naar luid van het vierde lid van deze bepaling het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat. Dergelijke algemene bepaling volstaat op zichzelf evenwel niet om toepasbaar te zijn zonder dat verdere uitwerking of precisering ervan nodig is. Dit blijkt reeds hieruit dat naar luid van het vijfde lid van hetzelfde artikel de wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen. Tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22bis, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, is in de Kamer benadrukt dat deze nieuwe rechten geen directe werking maar een eerder symbolisch karakter zouden hebben (*Parl. St. Kamer, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32*). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten *“geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen”*, waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St. Senaat, 2007-08, nr. 3-265/3, 5*). Bij gebrek aan directe werking van artikel 22bis van de Grondwet kunnen de verzoekende partijen zich niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen om tot een onwettigheid in de eerste bestreden beslissing te besluiten (*cf. RvS 17 juni 2013, nrs. 9717 (c) en 9718 (c)*), zodat dit onderdeel van het middel in deze mate onontvankelijk is.

Waar zij ten slotte verwijzen naar de artikelen 3, 6, 12 en 18 van het IVRK, beperken de verzoekende partijen zich tot de stelling dat deze artikelen directe werking zouden hebben en dat de bestreden beslissingen niet in het hoger belang van de kinderen werden genomen. Gelet op het voorgaande tonen de verzoekende partijen met een dergelijk theoretisch en niet-geconcretiseerd betoog niet aan dat de bestreden beslissingen werden genomen in strijd met het hoger belang van hun kinderen.

Met betrekking tot de tweede bestreden beslissing worden geen andere grieven aangevoerd.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partijen de schending van de door hen opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk hebben gemaakt, noch hebben zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissingen op kennelijk onredelijke wijze werden genomen.

Het middel is, voor zover ontvankelijk, niet gegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU